

Vsa zlata je mračina
mojim vekam zastrla
moč sonca, vetra in vina.

In se mi je roka zgenila,
ki pesmi skladati zna,
otrla je svetlo solzo,
ki iz oči je prišla.
Čez stolbe tvoje mesta
takole odhajam, gospa.

Vladimir Nazor (1876—1949)

VSE BOLJ SEM TOG Vse bolj sem tog in posušen, vsak dan
bolj suh, vsak dan bolj sama kost.
A kljub temu: kot šipek zrnja sem ves poln sanj
in kvišku upognjen kot nad reko most.

Življenje, s svojo trdo roko me ožmi!
Zrel sem in žlahten je moj sok.
Iz žarkov mnogih sonc zgrajeni svet žari
tam, kjer na mojem mostu je najvišji lok.

Pšenično zrno ali pleva (ni mi mar),
naj se pobratim s hudo uro. Strt
v prah naj doživim ta veliki vihar
in v njem — junaško ali bedno — smrt:

bogato smrt, ki nam v trenutku plača
dolga skopih let, krivic in muk;
smrt, ki — ta čas, ko ukradeno nam vrača —
preorje nas, kot njivo zorje plug.

(*Pesmi partizanke — Rudnik Tušina pri Livnu, 5. 2. 1943.*)